

Pust.

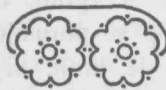
*Ej, ti pust, rogati pust,
sladek, masten okrog ust,
danes bomo te sežgali
in za letos pokopali.*

*Dolgo si nam kraljeval,
dosti dobrega nam dal;
nič več se ne bo cedilo,
vse s teboj bo zdaj minilo.*

*Tebe v sneg postavimo,
ogenj si napravimo,
kmalu boš pepel in dim,
tega te zagotovim!*

*Tebi bode v snegu mraz,
gorka peč bo grela nas;
ti boš žalosten in pust —
mi pa mastni okrog ust . . .*

Osojski.

Bog in sv. Peter.

Spisal M. Pintarjev.

ezus in sv. Peter sta hodila po svetu pa sta videla med ljudstvom veliko siromaštva, krivic in gorja. Bogatini so siromake stiskali, jih priganjali na trdo delo, jim trgali krvavo zasluženno plačilo, jih topli in zapirali, več njih je bilo celo pomorjenih po nedolžnem.

Nikdar nista dobila prenočišča, hrane in usmiljenih src pri bogatinih, marveč vselej pri siromakih. Sv. Peter ni mogel razumeti, zakaj Bog pripušča sirotam toliko gorja in nadlog; kahal je v svojem srcu jezo zoper bogatine.

Ko sta nekoč sedela v senci poleg žuborečega potoka, reče Peter: „Videla sva dovolj krivic, nadlog, gorja in solz siromakov zaradi brezvestnih bogatinov; Gospod, kaznuj te neusmiljene ljudi!“ Ko je še govoril, je pri-brenčal roj čebel. Hotel je sestiti na drevo, pod čigar senco sta sedela. Od-rešenik reče: „Peter, iztegni svojo roko!“ On stori, kar mu je rekel Gospod, in čebele mu sedejo na iztegnjeno roko. Peter občuduje na roki pridne živalce. Pri tem začuti hude bolečine: ena čebela ga je pičila. Hitro skoči k vodi in vtakne roko s čebelami vanjo; vse uboge živalce so se potopile. „Peter, kaj si storil?“ se oglasi Gospod, „zakaj si tako neusmiljenega srca, da si samo zaradi enega čebelnega pika pomoril toliko nedolžnih in koristnih živalc!“

Peter je razumel svojega Gospoda.

